

1. OP HET STRAND

'Wie het eerst boven is!' Meteen rent Wouter het eerste duin op. Dat valt nog niet mee. Zijn voeten glijden telkens een stukje terug.

'Wat jij! Dat was een valse start!' Met zijn lange benen haalt papa Wouter algauw in. Hij grijpt hem om zijn middel en samen ploffen ze in het gele duinzand.

'Da's niet eerlijk!' roept Wouter. Hij probeert zich los te wringen.

'Een valse start ook niet.' Papa kietelt hem in zijn zij.

Wouter kronkelt zich in allerlei bochten. Papa kietelt hem net zolang tot hij wel moet lachen.

Emma ploetert met een rood hoofd langs hen omhoog en staat even later als eerste boven. 'Gewonnen!' roept ze triomfantelijk.

Eindelijk laat papa Wouter los. Zo snel als hij kan, klautert Wouter omhoog. 'Ik zie de zee! Wow, groot hè, Emma?'

Papa wacht op mama. Ze is er bijna. Hij geeft haar een hand en trekt haar het laatste stukje omhoog. Nu staan ze met zijn vieren boven op het duin.

'Wat is er achter de zee?' vraagt Emma.

'Achter de zee? Aan de overkant zul je bedoelen!' Wouter kijkt papa aan. 'Engeland toch?'

'Ja, dat klopt. Knap dat je dat weet! Zeker op school geleerd?'

Wouter knikt.

'Vandaag denken we niet aan school', vindt mama. 'We hebben lekker een dagje vrij. Kom jongens, op naar het strand!'

Ze nemen een paadje door de duinen. Even later staan ze op het strand. 'Laten we langs de vloedlijn lopen', stelt papa voor. 'Dat zwoegen in het mulle zand vind ik maar niks.'

Wouter loopt naar het water toe.

'Pas op!' roept mama als er een grote golf aan komt rollen. 'Zorg dat je niet nat wordt!'

Emma rent een eindje terug. Gelukkig, geen natte voeten! 'Ik wou dat het zomer was', verzucht ze. 'Dan konden we lekker zwemmen.'

Papa lacht. 'Brr, ik moet er niet aan denken! Het water is nog veel te koud.'

'Mogen we dan schelpen zoeken?' vraagt Emma.

'Straks', zegt mama. 'We gaan eerst een stuk wandelen. Geef me maar een hand.'

'Wouter! Kom je ook?' roept papa.

Wouter springt achteruit voor een golf en komt dan naast papa lopen.

Na een halfuurtje klaagt Emma: 'Mijn benen zijn moe.'

'Dan gaan we toch even uitrusten', zegt papa. 'Zullen we in een duinpan gaan zitten?'

'Dat is een goed idee! Lekker uit de wind en in het zonnetje.' Mama loopt al richting de duinen.

Als ze boven op een duin zijn, wijst mama in de diepte. 'Dat plekje daar lijkt me wel wat.'

Papa's ogen glimmen ondeugend. 'Weet je wat wij vroeger deden? Dit!' Hij zakt naar de grond, gaat op zijn zij liggen en laat zich zomaar naar beneden rollen.

Wouter en Emma juichen.

'O nee!' roept mama verschrikt. 'Nu heb je allemaal zand in je haren!'

Papa staat op, klopt het zand van zijn broek en lacht: 'We moeten vanavond

toch allemaal onder de douche. Kom op, Wouter! Nu jij!’

Daar gaat Wouter al.

Emma springt op en neer. ‘Nu ik!’

Als Wouter aan de kant gaat zitten, rolt ze naar beneden.

Mama volgt voetje voor voetje.

‘Haha, mama durft niet!’ roept Wouter, terwijl Emma overeind komt en naast papa gaat zitten.

Mama lacht maar eens. Als ze bij hen in de kuil komt zitten, zegt papa: ‘Dit lijkt me een mooi rustig plekje om jullie iets belangrijks te vertellen.’

Wouter en Emma horen aan papa’s stem dat hij nu geen grapje maakt. Met grote ogen kijken ze hem aan.

‘Jullie weten wel dat papa en mama met jullie gepraat hebben over ons verlangen om mensen te helpen en hun over de Heere Jezus te vertellen hè?’

Wouter en Emma knikken.

‘Jullie weten ook dat papa een brief heeft geschreven naar het zendingskantoor en dat ik samen met mama daar ben wezen praten’, gaat papa verder. ‘Gisteren hebben we antwoord gekregen. Er moet nog wel heel wat gebeuren voor het zover is, maar we mogen zendingswerk gaan doen!’

Even is het stil.

Wouter is de eerste die weer praat. ‘Waar?’

‘In Zambia’, antwoordt mama.

‘Dus we gaan verhuizen.’ Wouter zet zijn handen achter zijn rug in het zand.

‘Ja’, zegt mama. ‘Maar het duurt nog wel een poos, hoor.’

Papa trekt zachtjes aan Emma’s blonde vlecht. ‘Hoe vindt mijn meisje dat?’

Emma fluistert: ‘Ik wil liever thuisblijven.’

‘Dat snap ik best’, zegt papa vriendelijk. ‘Ik denk dat ook weleens.’

Mama trekt Emma tegen zich aan. 'Maar we willen doen wat de Heere van ons vraagt. Jij toch ook, hè?'

Emma knikt zachtjes.

Papa zegt: 'Eigenlijk willen we alleen maar wat we fijn vinden voor onszelf, hè? Maar de Heere wil nu zo graag dat we denken aan al die kinderen en mensen die Hem nog niet kennen. Daarom mogen we gaan. En daar worden we toch ook weer heel blij van. Het is fijn om de Heere te dienen.'

Het blijft even stil. Dan vraagt Emma: 'Is Zambia ook aan de overkant van de zee? Gaan we met een boot?'

'Nee joh!' Wouter springt op. 'Zambia ligt in Afrika. Joepie! We gaan vliegen!'

Emma slikt. Opeens voelt haar buik zo naar. 'Dan kan ik nooit meer met Julia spelen ...'

Mama strijkt over Emma's rug. 'We komen wel af en toe terug naar Nederland. Dan kunnen jullie weer samen spelen. En je krijgt vast nieuwe vriendinnetjes in Zambia.'

Wouter laat zich weer in het zand zakken en zucht diep. 'Dan moeten we zeker ook een andere taal praten.'

Papa knikt. 'Dat zal best goed komen. We weten dat als wij doen wat de Heere van ons vraagt, Hij ons ook zal helpen bij alles wat moeilijk is. Daar mogen we steeds om bidden!'

Wouter weet even niet wat hij moet zeggen.

'Weet je wat wél heel fijn is?' komt mama dan. 'In Zambia kun je veel buitenspe-
len. Daar schijnt de zon bijna altijd. Lekker warm!'

'Gaan we dan ook naar het strand?' wil Emma weten.

Papa schudt zijn hoofd. 'Er is geen zee bij Zambia.'

Wouter gooit zijn armen in de lucht. 'Waar moeten we dan zwemmen? In arme landen is vast geen zwembad!'

'Dat valt vast wel mee', troost mama. 'Misschien gaan we wel dichtbij een meer of een rivier wonen.'

'Maar ik vind het wel verdrietig dat we dan niet meer vlak bij opa en oma wonen', zegt Emma zachtjes.

'Dat is ook verdrietig', vindt mama: 'Maar als we in Zambia wonen, kunnen we gelukkig wel videobellen met opa en oma. En, Emma, jij kan zo mooi kleuren! Dan maken we kaarten om op te sturen.'

Emma gaat verzitten. 'Dan stuur ik er ook eentje aan Julia. En aan de juf. En aan ...'

'Rik! Dat doe ik! Dat is mijn beste vriend', roept Wouter er dwars doorheen. Papa glimlacht.

Dan is het weer stil, totdat mama zegt: 'Jullie wilden toch nog schelpen zoeken? Zullen we dat nu gaan doen?'

Papa staat op. 'Wedstrijdje doen wie het eerst weer op het strand is?'

Wouter en Emma springen op.

'Een ... twee ... drie!' roept mama.

En weg zijn ze!

OM OVER NA TE DENKEN OF TE PRATEN DIENSTBAARHEID

- Ben jij weleens verhuisd? Hoe vond je dat?
- Als jij nog nooit bent verhuisd, zou je dat willen? Waarom wel of niet?

Wouter en Emma gaan zelfs naar een heel ander land verhuizen. Dat is best moeilijk. Waarom willen hun papa en mama dat? Als je eerst aan een ander denkt en niet aan jezelf, dan noem je dat met een moeilijk woord dat je dienstbaar bent.

- Voor wie zou jij dienstbaar kunnen zijn?
- Wat kan jij doen?

In de Bijbel staat ook een verhaal over iemand die ging verhuizen.

Dat kunnen we lezen in Genesis 12:1-4.

Lees het maar.

- Wie vraagt er aan Abram om te gaan verhuizen?
- Wat moet Abram allemaal verlaten?
- Waarom doet Abram wat de Heere van hem vraagt?
- Houd jij ook van de Heere? Hoe weet je dat?